

bo, namreč malega okroglega tempeljčka, ki stoji v cerkvenem razkrižju na levi (evangeljski) strani. Postavljen je v spomin na zgoraj omenjeno prikazen cesarja Avgusta; kar je pa še dokaj bolj imenitno, je to, da pod altarjem, ki stoji v osredji te silno mične, prosto stoječe male „rotunde“, počiva truplo sv. Helene, pre-slavne matere prvega krščanskega cesarja Konstantina. Na tem altarji in na velikem, ki ima silno staro sliko Marijno, sta moja gg. spremljevalca maševala. Razun Hercegovincev in moje malenkosti bilo je le malo ljudi v cerkvi nazočih. Rimljani v tej zadevi ne kažejo ravno posebne vneme; vsaj jaz jih nisem v nobeni cerkvi od-več videl (razun v praznik sv. Petra in Pavla v Št. Pe-terski baziliki).

Kot neke posebnosti naj tudi o tej in sploh o rim-skih cerkvah omenim, da one nimajo stolov (klopi), ka-kor je to pri nas navadno. Namestu njih je zloženo na določenem kraji mnogo malih in lahkih lesenih stoličev. Vsak si sme svojega vzeti, neati ga na povoljni kraj in sestiti tam, ali pa poklekniti poleg njega. Povedano naj bo dalje, da je cerkvi „Ara coeli“ prizidan velik fran-čiškanski samostan, v katerem stoluje P. minister ge-neral tega reda.

Ko sta bila gospoda odmaševala, smo hodili še nekaj po cerkvi, pregledovaje jo v njenih posamnih le-potijah. Zdaj pride k nam prijazen frančiškanski frater in nas po talijanski vpraša, hočemo li videti „Bam-bino“. Ker P. Babić ravno ni bil pri nas, nismo umeli, kaj ta beseda pomeni; vendar smo rekli, „da“, češ: bomo videli, kaj nam bo prijazen frančiškan po-kazal. Peljal nas je skoz zakristijo v neko zelo mično malo kapelico z lepim altarcem, odprl tabernakelj in vzal iz njega kip neizrečeno ljubkega malega Jezuška, ki je bil napravljen v dragoceno, z biseri bogato ošito obleko. Ko je postavil Jezuška na oltar, povabil nas je, naj ga gre vsak poljubiti. Ko smo to storili, dal nam je gosp. frater vsakemu podobico tega Jezuška na dar. (Podpis te podobice se glasi: *Miracolosa Immagine del S. Bambino di Aracoeli*). Gosp. stotnik vitez Zit-terer, ki je bil tudi navzoč, pravil mi je pozneje, da o časih kakih posebnih stisk ali potreb tega Jezuška v obhodu okrog nosijo. Ko smo prišli zopet nazaj v cer-kev, peljal nas je gosp. P. Babić še do nekega stebra blizo velikega altarja, pokazal nam tu neko vzdano kamnito plošo z napisom ter povedal svojim ljudem (Hercegovincem), da je to grobni spominek bosanske kraljice Katarine, ki je po smrti svojega kraljevega so-proga (ime mi je odpadlo) živela v Rimu v prognanstvu, stopila v red sv. Klare, umrla v 54. letu svoje starosti, ter je v svoji oporoki kot postavna dedinja zapustila svoje kraljestvo, svoje zastave in grbe sv. Očetu papežu v last. Sploh je ta cerkev tako lepa in znamenita, da naj je noben rimski romar obiskati ne zamudi. Prvotno krščansko svetišče je neki stalo na tem holmcu uže v 4. stoletju, tedaj kmalu potem, ko je bila dobila kato-liška vera svojo prostost.

Iz cerkve šli smo z gosp. P. Babićem in Hercego-vinci na samostanski dvor, bolje: „Belvedere“ (lepovi-dek), od kjer smo imeli prelep razgled na mesto. Kakor je bilo čutiti, moral je omenjeni gosp. frančiškan uže prej enkrat biti v Rimu, ker mu je bilo le-todi vse tako dobro znano. Iz „Belvedere“ peljal nas je namreč po drugi, to je, zadnji strani z višine navzdol, in zdaj vgle-dali smo pred seboj najglavnejše in najznamenitnejše razvaline starega paganskega Rima. Pri dnu kapitol-skega griča k desni tik pota vzdigoval se nam je le na pol iz zasipa izkopani slavolok Septima Severa; na-prej tje štrlelo nam je iz tal enako razvalinam Herku-lanuma in Pompeja mulasto stebrovje starega „Foro Ro-mano“, kjer so njega dni imeli rimski državniki (sena-

torji) svoje zборе. „Oh, svet, in tvoja slava in mogoč-nost, kako pač to vse mine!“ — mislil sem si tu.

Od teh razvalin vkrenili smo na levo in zdajci stali smo na drugem, jako znamenitem kraji iz časov in po-slednjih dni sv. apostolov Petra in Pavla, pred ječami mamertinskimi.

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* *Požari leta 1879.* Deseti zvezek statističnega let-nika naznanja ravnokar uradna poročila o požarih leta 1879. Tega leta nastal je ogenj v 4328 selih, v 5834 hišah in poškodovanih je bilo 12.408 poslopij. Od teh poslopij bilo je s slamo kritih 8083, z deskami 3533, z opeko 701, s škrlavko 82 in s kositrom 3 poslopij. — Škoda vsled požarov znašala je 13,978.940 gold., zava-rovanih bilo je 7005 poslopij, za katere se je škode po-vrnilo 5,325.776 gold., za premakljivo blago pa 921.005 gold., nepovrnjene pa je škode ostalo 7,732.159 gl. Vzroki požarom bili so: namenoma zažgano v 615 slu-čajih, nemarnost z ognjem in lučjo v 478 slučajih, strela v 298 slučajih, neznan vzrok v 4204 slučajih. V pri-meri k požarom poslopij v letih 1871. do 1879. kažejo se sledeče številke:

leta	poškodovanih poslopij	zavarovanih	gold. škode	gold. zava- rovane škode
1879	12.408	7005	13,978.940	6,246.781
1878	12.262	7229	15,592.714	6,842.996
1877	14.413	8034	18,972.856	6,594.703
1876	12.977	6697	17,610.135	6,450.908
1875	11.741	6136	15,975.660	6,518.104
1874	16.823	8107	22,046.742	7,281.676
1873	15.412	8079	20,859.899	6,796.040
1872	16.803	7635	18,170.367	6,278.037
1871	9.831	4635	13,446.722	4,708.484

Politične stvari.

Zmešnjave v Egiptu.

Preimenitna je egipčanska dežela, prepomenljiv za svetovni promet sueški kanal, zato ni čuda, da se tam štrina bolj in bolj meša.

Angleška, katera uže zdavnej preži po priliki, da bi Egipt sebi privezala, svoji zgodovini zvesta postopa o tem vprašanju najbolj samostojno in odločno, ona je poslala prva svoje brodovje z vojniki pred Aleksandrijo, in njeni topovi na brodovih „Inflexibel“ i. dr. govorili so prvo resno besedo z Arabi pašo, kateri je z udano si vojsko očitno hujskal na vse tujce Evropejce. Arabi, hitro prepričan, da se z angleškimi topovi ne more po-skušati, prepusti Aleksandrijo roparski druhali, sam pa se z vojsko umakne proti Kairi in zdaj trdijo, da je z vojsko v Damanhur-u, 62 kilometrov pod Ale-ksandrijo.

Med tem ne more angleška pomorska vojska mnogo storiti, ker je bila po številu in vsem pripravljena samo za bombardiranje pomorskega mesta, ne pa za vojsko na suhem.

Med tem pa se čuti vpliv vseh družih evropskih držav, ki so pač trpele samostojno angleško postopanje v Egiptu, toda z vso nezaupnostjo spremljale vsak njen korak. — Pred vsem hotela se je, da bi ne gospodarila v Egiptu Angleška sama, pridružiti ji z vojsko Fran-coska — posebno v brambo sueškega kanala; misliti je bilo po obravnavah v tamošnjem parlamentu, da Fran-